

Proměna

Představte si toho nejkrásnějšího a nejhodnějšího člověka, klidně někoho, o kom vám ostatní říkají, že si ho idealizujete. Mně už se vybavuje. Běží ke mně, její vlnité vlasy sahající na ramena čechrá vánek, modré šifonové šaty odhalují opálená štíhlá lýtka. Ruce se ke mně natáhnou a já vidím ty nejkrásnější hnědé oči a božský úsměv. Víím, že si dneska užijeme spoustu legrace, víím, že za mnou bude vždycky stát, pomůže mi a dodá mi sílu i v těch nejtěžších chvílích. Dnes už víím, že ji za tu péči budu zvedat za země, svlékat ji z pozvraceného oblečení, zatímco mi bude vykládat, jak krásně zhubla a jaký má make up, budu se muset držet, abych jí nedala přes držku, když za ní přijedu s vnoučaty a ona bude ležet v deliriu v kuchyni na podlaze. Že jednou budu muset být zlá, že jí budu muset odepírat to, po čem bude toužit nejvíc, aby zůstala na živu, že si budu muset vybavovat, kdo to vlastně je, ta osoba ležící na koberci, osoba za stolem, která na mě bude cenit zuby a nadávat a obviňovat mě, že ji nenávidím. A potrvá mi několik let, než pochopím, že není jiná cesta, než být tvrdá ve chvílích, kdy se ožírá, proto, aby přežila, a nedoufat, že se vše někdy vrátí do normálu.

Bojovat ale stojí i za těch mnoho návratů k normalnosti, za to nekonečné střídání pití a abstinence. Za tu víru, že už to tak zůstane. Léčebna, normál, doktoři, áčkaři, léčebna, normál, chlastání, normál, slepá víra, chlastání, chlastání, áčkaři, chlastání, úraz, normál, chlastání, léčebna, chlastání...

Nalijte mi, abych mohla fungovat.

Zasloužím si to

Naše velká rodina držela vždycky pospolu. Babička k nám jezdila přes půl republiky a zůstávala u nás týdny, takže když jednoho dne po úrazu zůstala napořád, bylo to zcela přirozené. V té době chodila ještě na krátké procházky a byla schopna si uvařit a kouknout se na oblíbený seriál i číst, ale stačila jedna střevní chřipka a z babičky se stal ležák.

Někdo si nechává doma své blízké, aby mohli dožít v kruhu rodiny, s vědomím jejich přirozeného brzkého odchodu. Moje maminka se ale rozhodla, že babičku uzdraví! Že ji vrátí znovu do života. Nesnesitelně trpěla možným babiččíným skonečím, dělala pro ni vše a nechtěla pomoci od nikoho. Následovala série babiččíných mrtviček, nemocí a bezvína, které mé mamince vždycky posloužilo v boji s realitou, se to neobešlo. Všichni jsme věděli, jak mamka dře, jak svou matku zvedá či polohuje, a tak jsme ji zpočátku nechali popíjet víno, které vyžadovala místo prášků na uklidnění. Domluvy nepomáhaly. Ona se starala, ona měla nárok.

Nakonec jsme nastoupily do služby já i moje sestra. Nemyslete si, že byste dokázali odolat nešťastnému, obětujícímu se člověku a nedošli mu pro alkohol, který tak nutně potřebuje, aby se mohl postarat o babičku na smrtelné posteli. A tak jsme i my běhaly pro lahve. Pak se to ale zvrhlo. Víno jsme nacházely všude: v lahvích od minerálky, v Coca-Cole, v ložnici pod postelí, v koupelně, v konvi s vodou na kytky, v taškách i kabelkách bylo po placatce vodky. I s tímto arsenálem chlastu se však o babičku postarala až do konce.

Pro ni to konec ale nebyl, byl to začátek. Nevím, proč jsme jí nestačily my, její dcery. Proč jí nestačil manžel, to tuším, ale stále měla tři sourozence a dvanáct neteří a synovců a v té době tři vnoučata. Babička zemřela, pití pokračovalo!

„Odpověď se nabízí... Důvodem pití není smrt vaší babičky ani to, že matka přišla o práci, ale samotné pití. Závislost se buduje dlouho, ale přestat se musí naráz. Vaše maminka se staví do role oběti, ale jde o její vnímání reality, která by nebyla tak špatná, pokud by začala